

Neděle 13. po sv. Trojici

L13,18-21

25.8.2024

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Pána našeho Ježíše Krista.

Introit:

Jak je Bůh dobrý k Izraeli, k těm, kdo jsou čistého srdce!
Avšak moje nohy málem odbočily, moje kroky téměř sešly z cesty.
Já však chci být ustavičně s tebou, uchopils mě za pravici.

Píseň: 246

Čtení: L14,7-24

Píseň: 581

Kázání: L13,18-21

Na Facebooku jsem dostala tuto zprávu: Fandím vám ve všech občanských aktivitách, které u vás sleduji. Přesto, nebo právě proto: Kolik z účastníků si uvědomí, že se nachází v modlitebně a rozhodne se pro Krista?

Zpráva je od mého koledy. Odpověděla jsem mu, protože mě to nedalo. Snad poprvé píši kázání, abych odpovídala na nějaký problém. Ani většinou nehledám biblický text, aby pasoval na myšlenky, které mě víří hlavou.

Text jsem však nehledala. Vykoukl na mě sám. Nuže: dvě kratičká podobenství, které většina z vás zná.

Hořčičné zrno, spíš zrnko a tři měřice mouky. Pro zajímavost: 39,39 litrů mouky jsou tři měřice, což není zanedbatelné množství. Pravděpodobně by to nasýtlo nejméně sto lidí chlebem.

Obě podobenství se týkají Božího království. Pravděpodobně učedníci, rozčarování a frustrovaní z malého úspěchu evangelia, se sami sebe ptají. Jak to, že někteří lidé, které Ježíš oslovil, jej nenásledují?

Učedníci, ale i my jsme konfrontováni se světem lidí, které jsme oslovili. Podle nás nečiní pokání pod Ježíšovým pozváním. Žijí si, jako by Boha nebylo.

Ježíš nechce založit klub svých fanoušků. Ježíšovi jde o Boží království, které se prosazuje a s konečnou platností prosadí zde ve světě.

Boží království – na to se pod tíhou teologických argumentů často zapomíná. Jako by pokání a víra jednotlivce byla víc, než touha po životě v Božím království, které je tu i jinde.

Proto Ježíš učedníkům, ale i nám vypráví podobenství, které jsme přečetli. Ježíš v podobenstvích připodobňuje. Připodobněním nám dává nahlédnout za oponu tajemství.

Možná, že jsme toto tajemství svými výklady zatemnili, takže poodhalení tajemství není již pro nikoho lákavé.

Jediné, co Ježíš říká s určitostí, je: Boží království je mezi vámi. On jej přišel ustanovit a brány pekelné jej nepřemohou.

Podobenství o hořčičném zrně a kvasu Ježíš vypráví učedníkům, tedy nám. Vypráví jej proto, abychom nezmalomyslněli, když se nám nedaří misie.

A opravdu někomu připadá: je k vzteku se namáhat pro Ježíše, když to nenese patřičný užitek! A ještě jinak: proč činit něco pro svět za zdmi kostela?

Jako by nad námi viselo rozčarování učedníků, kteří se potýkali s tím, že okolo nich jsou samí neobrácení hříšníci.

Jako by nám přišlo logické, že svět za odměnu pochopí, o co běží v evangeliu, když se tolik namáháme a otevíráme svou náruč.

Do této situace nám Ježíš vypráví podobenství: *Boží království je jako hořčičné zrně, které člověk zasadil do své zahrady.* Nejprve: království Boží je již zasazeno. Nikdo nic nemusí sázet. Je v zahradě, tedy kultivované půdě. Půdě, která je pro to připravena. Že bychom my byli tou půdou? My, kteří víme a věříme a chceme žít v království Božím? Možná.

Ještě nepřeslechněme jedno slůvko. Ten člověk – dosaďme si tam Bůh – toto semeno zasel *do své zahrady*. Církev, ti vyvolaní, patří Bohu. Nepatří nikomu z lidí. To nám dává velikou naději. Církev, tedy tu eklézii, nikdo nevlastní kromě Pána Boha, kromě Ježíše Krista. Je jeho.

Vyrostlo, je z něho strom a práci se uhnízdili v jeho větvích. Jedna taková přírodovědecká odbočka. Hořčice není strom, ale bylina. Tedy vyrostlo. Mohli bychom říci, kde se vzalo, tu se vzalo.

Napadá mě otázka, kdo zaléval, kdo se staral, kdo chránil rostlinku, která teprve vylézala ze země? Byl to Bůh, učedníci, jsme to my? Nevím, ale jisté je, že rostlina vyrostla. Vyrostla tak, že je z ní silná rostlina připomínající strom, který slouží těm ptákům, kteří možná nevědí nic o tom, kdo rostlinu zasel, ale z větev stromu – tedy z království Božího – mají užitek. Našli v něm svůj domov.

Druhé podobenství je podobné. Mouka a kvas. Ano, svět je tak rozlehlý, veliký, jako tři měřice mouky. Z té mouky by možná byl nechutný scvrklý bochník chleba, kdyby se do něho nalila voda. Tři měřice mouky by sami o sobě nic nebyly. Žena do tohoto těsta dává kvas. A opět se čeká.

Vzejde rostlina, vzejde těsto? Bude mít žena úspěch, nebo se těsto zdrčne a chleba z něho, či buchty nebo lívance budou k ničemu?

Tedy shrnuto podtrženo. Výsledkem snahy učedníků i nás by měl být život v Božím království, které je tu, do kterého zveme. Ten, kdo dává vzrůst tomuto království, je Duch svatý. Boží království je tajemstvím, které se tu a tam podaří vykřesat díky Ježíši Kristu.

Možná, že do modlitebny přicházejí lidé. Možná, že více než Kristus je zajímavá sociální pomoc. Jisté však je, že zde nalézají společenství, které chce participovat na Božím království. Možná, že víc než uvědomělé vyznání Krista, zde najdou malou hostinu, kde nesedíme podle zásluh. Jsou prostě součástí něčeho, co je tajemstvím Božím zde na zemi.

Pane, ty dáváš vzrůst, a tak se na tebe obrácíme. Prosíme, dávej vzrůst všem těm, kteří usilují žít v Božím království.

Amen.

Píseň: 689

Poslání:

Řekl jim, také ostatním městům musím zvěstovat Boží království.
Dobrý strom nedává špatné ovoce a špatný strom nedává dobré ovoce.
Každý strom se pozná po svém ovoci.

Požehnání:

Pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum,
hájití bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.

Píseň: 769